

Speech/dankwoord van Diana Plenckers t.g.v. het afscheid van de Saswitha Opleiding

Thuis

"De opleiding voelde als thuiskomen voor mij." "Yoga heeft me doen thuiskomen in mezelf." Dit zijn woorden die we veel hebben gehoord van studenten in heel veel jaren. Het laatste jaar nog vaker, ook in de talloze mailtjes die we ontvingen.

Thuis is ook voor mij het woord dat ik voel bij yoga, bij deze plek, bij mijn collega's en bij alle studenten en oud-studenten, van wie er vandaag zich zovelen hier hebben verzameld.

Yoga begon voor mij thuis. In de boekenkast van m'n vader stonden yogaboeken met foto's. Mijn vriendinnetjes en ik 'speelden yoga' door de houdingen na te doen die in die boeken stonden afgebeeld.

In mijn jonge tienerjaren ging ik vaak met mijn vader mee naar de yogalessen die hij gaf. Ik ging Nederlands studeren en deed daarnaast de yoga-opleiding (bij Saswitha en mijn vader die toen docent op de opleiding was). Op de universiteit voelde ik mij niet thuis, in de yoga wel. Ik koos voor yoga. Na de opleiding ging ik lesgeven, dat was spannend en niet gemakkelijk in het begin, maar toch ook vertrouwd.

Mijn vader vroeg me een keer om in te vallen op de opleiding. Ik bereidde me grondig voor en voelde me gesteund door hem. Een van de eerste ervaringen daar was niet fijn. "Is Jos er niet?" vroeg een student, de meeste waren ouder dan ik toen. "Nee, ik geef les vandaag." "Als ik dat had geweten, was ik niet gekomen!" Maar ik overleefde het. Mijn vader vertrouwde het lesgeven aan me toe en gaandeweg raakte ik er meer in thuis.

De opleiding was toen in Zeist (jaren '90) en we moesten op zeker moment verhuizen. Na heel veel bezichtigingen aan allerlei treurige panden, ging ik op een dinsdagmiddag met de makelaar mee een pand bezoeken. Het was een examendag van de opleiding, mijn vader kon niet weg, dus ik was het die als enige mee kon. We reden het terrein van Berg en Bosch op (het terrein zag er nog wel wat anders uit dan nu). We stopten enkele meters hiervandaan en ik zag dit gebouw. Ik stapte uit en rénde letterlijk naar de deur. Dit is het! En het werd het. Jos en Anneke waren even enthousiast en na de zomer (het was 1998) betrokken we dit pand. Dit was het nieuwe thuis van de Saswitha Opleiding. Anneke en ik werden directeur, officieel op 1 januari 1999, nu 25 jaar geleden.

Mijn vader gaf steeds minder les, wij steeds meer. We gingen de opleiding anders vormgeven, met meer docenten die elk hun eigen specialisme binnenbrachten. We zochten naar geschikte mensen die inhoudelijk sterk waren in hun vakgebied. Na een paar jaar kwam daar een ander criterium bij. "Ik wil alleen nog maar werken met aardige mensen!" heb ik op een dag geroepen. Met aardige mensen kun je overleggen, samenwerken, uitwisselen, en vooral... jezelf zijn. In de loop der jaren hebben we een fantastisch team opgebouwd, goede mensen, sterk in hun vak en open, eerlijk, aardig en met gevoel voor humor (een belangrijk kenmerk van 4de chakra). Het team heeft de sfeer op de opleiding gemaakt, bepaald. De onderlinge openheid, het respect, de wederzijdse steun, het leren van elkaar, de warmte, de vriendschap die we voor elkaar voelden (ik denk aan zoveel onderling contact, aan de gezamenlijke kerstdiners), het maakte de opleiding zoveel meer dan... een kenniscentrum.

Met de studenten die op deze plek de opleiding volgden werd het contact naarmate ze zich meer thuis voelden ook warm en persoonlijk. Velen voelden zich gezien, gehoord.

De coronajaren waren moeilijk. Voor iedereen. We moesten afstand houden, lessen via Zoom. Toch was er ook in die tijd met iedereen in z'n eigen huis kijkend naar het scherm vaak een opvallend persoonlijk contact. Via het scherm werden ontboezemingen gedaan waardoor de afstand wegviel. Maar in die tijd veranderde er ook veel.

Anderhalf jaar geleden dachten we na over het 75-jarig bestaan van de opleiding. Gaan we een jubileum vieren? Hoe gaan we verder met de opleiding? We realiseerden ons: we hebben meer verleden dan toekomst. Enkele maanden later werd duidelijk, we moeten stoppen. De inschrijvingen kwamen ook na corona niet op gang. Een opleiding is een drie-eenheid: leraar-leerling-het geleerde (de lesstof). Als 1 van de 3 wegvalt heb je niets meer.

We hebben geprobeerd in het jaar dat voor ons lag zoveel mogelijk mensen de kans te geven nog een diploma of certificaat te behalen. Dat is gelukt.

Studenten die al op de opleiding zaten kozen nog zoveel mogelijk onderdelen om af te maken, oud-studenten kwamen terug naar hun yoga-moederhuis. De lessen van het afgelopen jaar voelden daardoor vaak als een reünie. Als thuis. Voor studenten maar ook voor mij (en voor andere docenten vermoed ik).

Eergisteren ontvingen ruim 50 mensen hun 200-uur certificaat. Gisteren ruim 100 mensen hun 500-uur diploma.

Vandaag sluiten we een tijdperk af. De opleiding sluit haar deuren. Aankomende weken gaan we het pand leegruimen, het is als het leegruimen van het ouderlijk huis. Maar de Saswitha Opleiding leeft door in heel veel opgeleide docenten. In heel veel harten. Zoals we eerder vandaag lieten weten gaat Saswitha Yoga Online door. En wie weet wat daar nog uit voortkomt. Een Saswitha Yoga community wellicht. Toekomstmuziek. We houden de nieuwsbrief nog in stand en gaan jullie informeren wat er eventueel nog gaat komen.

Ik wil iedereen bedanken voor alle jaren dat ik hier kon lesgeven en me thuis mocht voelen. Dank alle aanwezigen en allen die vandaag dit feest hebben mogelijk gemaakt: collega's en studenten die wekenlang zo hard hebben gewerkt. Bijzonder dankbaar ben ik dat mijn vader hier vandaag kon zijn dankzij de steun van mijn kinderen.

Dank allen, met heel mijn hart. We are family! Dat liedje hoorde ik laatst en heb ik naar iedereen van de organisatie gestuurd: dit is vandaag ons liedje! We gaan erop dansen.

Op de beker die jullie hebben gekregen bij binnenkomst staat Saswitha Yoga voor altijd! We houden ze omhoog en gaan ermee proosten! Saswitha Yoga voor altijd!

Bilthoven, 28 januari 2024